

Forfatter: Kingo, Thomas

Titel: VII dog Himlen intet tale (DK)

Citation: Kingo, Thomas: "VII dog Himlen intet tale (DK)", i Kingo, Thomas: *Digtning i udvalg*, udg. af Marita Akhøj Nielsen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 361. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kingo09val-shoot-workid96772.pdf> (tilgået 17. maj 2021)

Anvendt udgave: Digtning i udvalg

JEsus hudstryges, bespottes og Torne-krones. Under forrige Melodie:

1.

VII dog Himlen intet tale
Udi JEsu reene Sag?
Skal da Løgn og Avind prale,
Mørkne Sandheds Sool og Dag!
Skal dog JEsus, som er kiendt
Uden skyld, og ey har tient
362 At forfølges saa og plages,
Skal hans Hud dog aff ham tages!

2.

Himlene nu stille tier,
Mens mand strekker Low og Ræt,
Og dend effter Venskab vrier,
Ja faar dend paa skruer sæt!
Dommeren hand veed vel hvad
Sagen er, og ald dend Had
Som gjør JEsus denne Møye,
Dog maa Rætten ham ey føye.

3.

Folket vil hand dog fornøye,
Og til Ville være saa,
At hvert bandsat Jøde-Øye
Dog kand see og skiønne paa,
At hand dennem tienne vil,
Steder derfor Minde til
JEsus hand skal hudenettes,
Og mod Rætten forurettes.

4.

Riis og seye Piske-Remmer
Flettes nu til JEsu Huud,
Der med slaes hans usle Lemmer,
Til at Blodet strømnier ud!
Hvert et Slag gjør dybe Saar,
Som til Been og Marven gaar,
Saa hand sig som Ormen vrier,
Og hans Hierte i ham svier.

5.

Effter disse blodig Flenger,

Som er giort ham over alt,
363 De hans Legem overhenger
Med en Purpur-Kaabe-Palt,
At de med en Ære-dragt
Kand iføre ham Foragt;
Og udi et Konge-Klæde
Ærens Gud i Støven træde.

|X

6.

Krone de med haanhed setter
Paa dend søde Frelsermand,
Som aff Torne de udfletter,
(Første Frugt aff Jordens Band)
Skarp som Naal' og sverdets Odd,
Ymped op fra Slangens Brodd,
Dend de om hans Tinding trykker,
Som hans dyre Blood udrykker.

|X

7.

Konge-Spiir de ham og rekker,
(Men et Rør med stoor Foragt,)
Der med de hans Hoved smekker,
Dasker Tornen ind med Magt,
Saa hans Hoved rundt omkring
Staar i tusind Blode-spring,
Fuldt aff meere Meen og Qvale
End min Tunge ud kand tale.

|X

8.

Spotske Knæfald maa hand tage,
Lide slag paa blodig Kind,
Ja hver Skalk og skarn fordrage
Ham i Øyne spytter ind!
Dog kand ey dend Vredes Flood
Dæmmes med hans skam og blood;
Korsens Død er det de ville,
Intet kand dem ellers stille.

364

|X

9.

O min JEsu, O Jeg finder
At mit Hierte bløde maa,
Thi Samvittigheden minder
Jeg har Dig hudflettet saa,
Og min Synd saa fuul og slem
Hengte ved hvert Riis og Rem,
Hvor med Du blev slidt og slagen,
Og med grumme snert antagen.

|X

10.

Derfor vil Jeg hundeflette
Alle Lyster i mit Blood,
Og min Siæl i Graad udsette
Hos din Naades Purpur-Flood!
Jeg om Naade raabe vil,
Hielp, O JEsu, hielp dog til
Jeg i Troen hen kand krybe
Did hvor dine Saar de drybe.

✂

11.

Torne-Kronen, som Dig stinger,
Op udi min Lystgaard randt!
Og min egen Udyds Finger
Disse Pine-Klaser bandt!
Jeg dem veldig trykte ind
Med et ont halstarrigt sind,
Plantede min Synde-Throne
Paa Dig med en Torne-Krone!

✂

12.

Derfor vil Jeg daglig hugge
Syndsens Torn og Tidsel op,
Lad dit Blood mig dog bedugge,
Som flød aff din Hoved-Top!
365 Tænk at Tornen i dig sad,
Giør min Siæl dog der med glad,
At min Synd og Slangen stødte
Brodden stumped, der du blødte.

✂

13.

Tag det synde-spiir og Velde,
Som Jeg rakte dig i Haand,
Du kand Ene det nedfelde
Ved din Krafft og hellig Aand!
Jeg er kun et uselt Røør,
Bank mig under Korset møør!
Slar Jeg Dig foruden Maade,
Reffs igien, men dog i Naade.

✂

14.

Hver dend Klik Jeg paa din Ære
Haver, som en Daare, kast,
O lad dend dog aldrig være
Mig en ævig skiændsels Last!
Skyll dend bort i Naadens Flood,
Stryg dend over med dit Blood,
Saa skal ald min skiændsel ikke
For Guds Dom mig ureen skikke.